

MIRADA AL CENTRE

CARLES
RIPOLL

Secretari General
del Centre d'Estudis del Baix Fluvià

EN DACO I LES TALAIES

É s curiosa la facilitat amb la que acostumem a emprar, com si ja hi fossin "del natural", mesures de temps i espai sense les quals no podríem saber on som. Consultar un plànol o el Google maps és acte reflex del qual esperem obligada immediatesa i absoluta certesa. Fóra bo, però, que ens aturéssim a reflexionar que aquestes eines de mesura tan precises no les tindríem sense l'esforç i la dedicació absolutament impagable d'alguns avant-passats.

El naturalista i biòleg Josep Maria Dacosta, en l'exposició del seu llibre sobre els *Vèrtexs i miradors* de les comarques gironines del passat 19 de març, (editat per Diputació de Girona i patrocinat per Obra Social de "La Caixa"), ens va permetre fer algunes reflexions al respecte. Els

vèrtexs geodèsics enclavats en punts estratègics de costa o a muntanya no han pas sortit com un bolet: són fites amb molta història fruit de grans esforços personals. En l'antiguitat, algú els va seleccionar curosament després de recórrer a peu tot un territori. Després hom els va relacionar entre ells per poder dibuixar mapes d'un país. L'ulterior enllaç d'aquests punts féu possible la convenció del metre, mesura geogràfica basada en el meridià terrestre dividit en quaranta milions de parts. I mentrestant, cadascun d'ells ha tingut el seu paper en un moment concret de la nostra història personal i col·lectiva.

Així, hi ha miradors que han servit a la seguretat del poble fent de guaita en previsió dels atacs marítics de pirates i malfactors; hi ha miradors que han servit perquè les sofertes esposes dels pescadors albiessin que els seus esposos tornaven sans i estalvis; altres miradors han servit per la telegrafia òptica abans de l'aplicació de l'electricitat; n'hi ha que acullen fars, eina de seguretat imprescindible per infinites generacions de mariners; d'altres serveixen de talaia per prevenir incendis; alguns altres han servit perquè els dirigents proclamïn el seu culte al país; i els camins de ronda són miradors privilegiats que han salvat la vida de naufragis i han pri-

vat el contraban.

Els miradors, doncs, no són pas anècdota, sinó pura essència de la nostra identitat; per això cal considerar-los element estratègic del nostre patrimoni geogràfic i turístic. Tres exemples: a l'ermita de Sant Elm, Ferran Agulló va batejar la Costa Brava; al puig de Bassageda s'escriu la primera estrofa de *La Puyalada* de Marià Vayreda; i des del Santuari del Far podem fer el somni d'invertir la llei de la gravetat. A les comarques gironines n'hi ha uns 140 en forma de pic, mirador, castell, torratxa, niu de metralladores, monument commemoratiu, ermita, santuari o far. Gràcies Daco, per acostar-nos la troballa dels nostres miradors naturals.

ENQUESTA DIGITAL

www.emporda.info

Esteu d'acord amb els horaris
intensius als instituts
com a mesura d'estalvi?

SI
73%

NO
27%

